floribus utendum est. 32–36. De Gaṇeṣae origine[1], rebus gestis, cultu. 37. Sertorum, Eleocarpi (rudráksha) semine confectorum, sanctitas. 38. Varii loci enumerantur, propter lingae cultum celebrati. Sanctissimi hi duodecim esse dicuntur: सोमराष्ट्रे सोमनाथं (scil. लिंगं) च श्रीशैले मल्लिकार्जुनं ॥ १७ ॥ उज्जयिन्यां महाकालमोंकारे परमेश्वरं । केदारं हिमवत्पृष्ठे डाकिन्यां भीमशंकरं ॥ १८ ॥ वाराणस्यां च विश्वेशं त्र्यंबकं गौतमीतटे । वैद्यनाथं चिताभूमौ नागेशं दारुकावने ॥ १९ ॥ सेतुबंधे च रामेशं घुष्मेशं (l. ghuṣmeṣam) च शिवालये । द्वादशैतानि नामानि प्रातरुत्थाय यः पठेत् ॥ २० ॥ स etc. 39. De Nandikeṣae sacelli origine fabula. 40. De aliis lingis. Atríṣvara, locus sacer, eo tempore ortus esse dicitur, quum Anasúyae sanctimonia Ganges in locum aridum adductus est. 41 (fol. 92[b]). De superstitionis Laingicae origine fabula, cum sexto Vámanapuráṇae capite argumento quidem, non verbis, consentiens. 42. Andhakae caedes. 43. De Sudarṣana sacerdote, Dadhíchis filio. A quo *Baṭu* sive *Baṭuká* sacerdotes[2] descendisse feruntur: शिवाभ्यां स्थापिता यस्मात्तस्मात्ते बटुकाः स्मृताः ॥ ३६ ॥ तयोर्भ्रातरा (?) यतो जातास्तस्मात्तपोधना मताः । शिवयोः कृपया सर्वे विस्तारं बहुधा गताः ॥ ३७ ॥ तेषां च प्रथमा पूजा मता पूजा महात्मनः । तेन यावत्कृता नैव पूजा च शंकरस्य च ॥ ३८ ॥ तावत्पूजा न कर्तव्या ब्राह्मणैर्वेदपारगैः । शुभं वाप्यशुभं वापि बटुकं न परित्यजेत् ॥ ३९ ॥ प्राजापत्ये च भोज्ये च बटुरेको विशिष्यते । शिवयोश्च तथा कार्ये विशेषो दृश्यते त्विह ॥ ४० ॥ et infra: तस्माच्च बटुकाः श्रेष्ठाः पुराविद्भिः प्रकीर्तिताः ॥ ५१ ॥ शिवपूजा तु तैः पूर्वमुत्तार्या नान्यथा पुनः । अन्येषां नाधिकारोऽस्ति शिवस्य वचनादिह ॥ ५२ ॥ उत्तारणं च कार्यं वै पूजा पूर्णा भवत्विति । तावदेव हि तेषां तु कार्यं नान्यत्तथैव च ॥ ५३ ॥ 44. De Someṣvara linga, quod Prabhásae eo tempore ortum esse dicitur, quum Lunus, ne Dakshae imprecatione omnino evanesceret, Ṣivam precibus et pietate conciliavit. De Mallikárjuna linga. 45. De Mahákáleṣvara linga, in urbe Avantí statuto, quod tum ortum est, quum Ṣiva Dúshaṇam daityam occidit. De Omkára et Amareṣvara lingis. 46. Kedáreṣvaralingam in Badaryáṣrama statutum. 47. Bhímae, Kumbhakarṇae rákshasae filii, caedes. 48. De creatione. Avimukteṣvaralingam. De Ṣiva Calvifero. 49, 50. Káṣis urbis sanctitas. 51 (fol. 116[a])–53. De Kuṣávarta tírtha. Quae in his capitibus de Gautama et Ahalyá traduntur, similem Váráhapuráṇae (cap. 70) narrationem in memoriam reducunt. 54, 55. Rávaṇa a Ṣiva extollitur, rursusque subvertitur. De Vaidyanáthae et Nágeṣvarae lingae origine. 56. Rámeṣvaralingam. 57. Ghuṣmeṣalingam. 59, 60. Hiraṇyakaṣipuis et Hiraṇyákshae caedes. 61 (fol. 141[a]). Achaleṣalingam. Narratio de Áhuka Bhilla et Áhukí uxore, qui Ṣivae favore Nalae et Damayantis forma renati sunt. 62–66. Etiam Arjuna in Ṣivae cultorum numero fuit. 67. De precibus et ceremoniis, in Ṣivae cultu adhibendis. 68. Kṛishṇa Ṣivam Bilveṣvarae formae adoravit. 69. Idem olim a Ṣiva Sudarṣana discum ad delendos gigantes accepit. 70. Mille Ṣivae nomina. 71 (fol. 162[b])–73. De cerimonia *Ṣivarátri* appellata, quae quatuordecimo Mághae mensis obscurilunii die celebranda est. Cujus cerimoniae observatione vel a scelestissimis hominibus Ṣivam propitiari posse, duabus de venatore quodam et Vedanidhi sacerdote narrationibus probatur. 74. De beatitudine summa obtinenda. 75. De Ṣivae potentia.

De libro ipso, quem ad celebrandum cultum Laingicum scriptum esse vides, in praesentia nihil temere asseveraverim; exspectandum enim est, dum de Skandapuráṇae parte, quae Ṣivamáhátmya appellatur, accuratiora audiamus. Ex quo libellum nostrum desumtum esse, iis quae infra dicta sunt, suspicari possis.

Codex anno 1770 a Bhúdeva nitide quidem, neque tamen satis accurate exaratus est. (WALKER 204.)

114–116.

Volumina tria. Lit. Devan. Charta Ind. Long. 11. Lat. $4\frac{1}{2}$, sed inde a fol. 92. vol. II. 5.

His voluminibus *Revámáhátmyam*, Revae majestas, continetur, quo libro Revá sive Narmadá fluvius et loci sacri, in ejus ripa siti, celebrantur. Hic liber partem Váyupuráṇae, quod Ṣivae dedicatum est, sive Ṣivapuráṇae, a Váyu narrati, constituere dicitur, et a Súta cum Ṣaunaka communicatur. Sollenni harum literarum more singulorum sacellorum origo et sanctitas narrationibus illustrantur.

Vol. I. Foll. 258. Linn. 8. Incipit: उभयतटपुण्यतीर्था प्रक्षालितसकललोकदुरितौघा । देवमुनिमनुजवंद्या हरतु सदा नर्मदा दुरितं ॥ १ ॥ नाशयतु दुरितमखिलं भूतं भव्यं च कालसंभूतं । सकलपवित्रितवसुधा पुण्यजला वंदिता रेवा ॥ २ ॥ बालार्कस्वप्रभाभं विबुधरिपुशिरश्छेदनाद्रक्तदिग्धं । धाराप्रोद्भूतकालानलबहुलशिखातेजसा दुर्निरीक्ष्यं । निर्दग्धाशेषदैत्यं भ्रमति सुरवधूसंचयैरर्च्यमानं पायाच्चक्रं पुरारेर्विबुधनृपगणैर्वेद्यमानं सदैव ॥ ३ ॥ नारायणं etc. ॥ ४ ॥ शौनक उवाच ॥ नैमिषे पुण्यनिलये नानाऋषिनिषेविते । शौनकः सत्रमासीनः सूतं पप्रच्छ विस्तरात् ॥ ५ ॥ मन्ये हं धर्मनैपुण्यं त्वयि सूत सदर्चितं । पुण्यामृतकथावक्ता व्यासशिष्यः त्वमेव हि ॥ ६ ॥ अतस्त्वां परिपृच्छामि धर्मं तीर्थाश्रयं कवे । बहूनि संति तीर्थानि बहुशो मे श्रुतानि च ॥ ७ ॥

---

[1] इति विचार्य सा देवी चरणयोर्जलसंभवं । पंकमुच्चार्य तेनैव निर्ममे पुत्रकं शुभं ॥ Quod aliquatenus verecundius est, quam quae aliis locis de sapientiae dei natalibus narrantur.

[2] Cf. Carey s. v. *vaḍu*: 'a brahman who resides with and performs religious ceremonies for persons of the Ṣúdra class.'